

ת"פ 34072/03/18 - מדינת ישראל נגד אנטון שמורגון

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 34072-03-18 מדינת ישראל נ' שמורגון
בפני כבוד השופט עמית מיכלס

בעניין: מדינת ישראל -
באמצעות עו"ד א. זמנסקי, שלוחת תביעות
ראשל"צ

המאשימה

נגד

אנטון שמורגון -
באמצעות ב"כ עוה"ד רותם דגן ויעקב שקלר

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של **פציעה כשהעבריין מזויין**, לפי סעיף 335(א) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: החוק); **החזקת סכין שלא למטרה כשרה**, לפי סעיף 186(א) לחוק; **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק; **שימוש בכוח או באיומים למנוע מעצר**, לפי סעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח משולב], תשכ"ט-1969.

2. על פי החלק הכללי של כתב האישום, במועד הרלוונטי ניהל א' (להלן: המתלונן) קשר רומנטי עם בת זוגו של הנאשם ואם שני ילדיו (להלן: צ'). על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 19.1.2018 שלח הנאשם למכשיר הטלפון של המתלונן הודעה כתובה בזו הלשון: "עוד פעם אחת תתקשר לציפי אני יזין אותך... הלך עליך... יש לך שתי ברירות או שאתה הולך מפה או שזה ייגמר לא טוב". בתאריך 6.3.2018 בשעות הערב, לאחר מספר התכתבויות נוספות, התקשר הנאשם למתלונן ואמר לו: אני בא אליך הביתה, תרד למטה אני רוצה לדבר אתך". מספר שעות מאוחר יותר, סמוך לחצות, הגיע הנאשם למקום סמוך למקום מגוריו של המתלונן, כשהוא רכוב על קטנוע, ומיד לאחר מכן המתלונן ירד אליו מביתו עם כלבו ופגש בו. בין השניים התפתח דין ודברים על רקע הסכסוך, כאשר הנאשם והמתלונן החלו בדחיפות הדדיות בעוד הנאשם אוחז בידו בסכין, תוך שהוא מנופף בה וגורם לנאשם שריטות בידו ובפניו. בהמשך דקר הנאשם את המתלונן באמצעות הסכין פעמיים, ונמלט מהמקום על הקטנוע. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרם למתלונן פצע דקירה בחזה קדמי מימין, ופצע דקירה בחזה קדמי תחתון משמאל, שהצריך אשפוז וניתוח.

בתאריך 8.3.2018 בסמוך לשעה 22:35 הגיעו שוטרים לרחוב הגדוד העברי בראשון לציון על מנת לעצור את הנאשם. לאחר שהזדהו השוטרים בפני הנאשם וביקשו לעצור אותו, התנגד הנאשם בכוח למעצרו בכך שהתנגד לכבילה ונאבק בשוטרים, עד שנאזק.

התשובה לאישום, יריעת המחלוקת וראיות המאשימה במבט על

3. הנאשם הודה בחלק הכללי של כתב האישום, הודה שהגיע אל המתלון והודה שהתפתחה ביניהם קטטה. לדברי הנאשם, הוא קבע פגישה עם המתלון והגיע אליו "למטרות שלום", ועל מנת לברר את טיב היחסים עם "חברו הטוב שבגד באמונו". לדבריו, המתלון יצא מביתו עם כלבו, כשהוא מצויד בסכין מטבח. בהמשך תקף המתלון את הנאשם, ואילו הנאשם התגונן מפניו. הנאשם הכחיש שאחז בסכין וטען שהמתלון הוא שאחז בסכין שהביא עמו.

הנאשם הכחיש ששלח למתלון את המסרון כדי לאיים.

אשר לאירוע המעצר, טען שהשוטרים הם אלו שהיכו אותו.

4. הנה כי כן יריעת המחלוקת נוגעת לכל העבירות המיוחסות לנאשם, בשלושת האירועים המפורטים בכתב האישום, ומתמקדת בשאלות הבאות: האם הודעות הנאשם מהוות איום? אשר לאירוע המרכזי - מי הביא עמו את הסכין? מי אחז בסכין במהלך התגרה והאם הנאשם דקר את המתלון בשלב כלשהו של האירוע?

אשר לאירוע השלישי, האם הנאשם התנגד בכוח למעצר חוקי, או שמא הייתה לו זכות להתנגד נוכח הדרך בה נעצר?

5. ראיות המאשימה הסתמכו בראש ובראשונה על עדותו של המתלון. מלבד המתלון והנאשם, הגיעו למקום זמן קצר לאחר מכן אביו ואמו של המתלון, שהעידו על שראו. שכנה שגרה בסמוך למקום האירוע, ז'אנה ויסקובסקי (להלן: ז'אנה), מסרה 2 הודעות במשטרה, שהוגשו בהסכמת הצדדים מבלי שהעידה בבית המשפט (ת/34, ת/35). בכל הנוגע לאירוע השלישי העידו הבלשים שהשתתפו במעצר, וכן הוגשו הדוחות שערכו בזמן אמת וסרטוני אבטחה מהקיוסק, המתעדים את המפגש של השוטרים עם הנאשם בתוך חנות מכולת (ת/18).

דין

6. לאחר ששמעתי את עדויות המתלון והוריו וכן את עדות הנאשם והודעתה של השכנה ז'אנה, ועיינתי בכל הראיות שהוגשו בהסכמת הצדדים, מצאתי שהשאלה המרכזית העומדת להכרעה, קרי - האם המתלון נדקר כתוצאה ממעשיו של הנאשם נותרה ללא מענה מספק, וכל שניתן לקבוע, על בסיס הראיות שהוצגו, הוא שהמתלון והנאשם השתתפו בתגרה, במהלכה נדקר המתלון באופן שאינו ידוע, בנסיבות שאינן ברורות ובאמצעות חפץ שטיבו אינו ידוע. להלן אפרט נימוקי למסקנתי זו.

7. אין חולק על כך שהנאשם הגיע לבניין בו מתגורר המתלון, לאחר שקבע עמו פגישה קודם לכן. יש לזכור

שהפגישה התרחשה בשעת לילה, כאשר ברקע הסכסוך בין הנאשם לבין המתלונן וזעמו של הנאשם על המתלונן, שהיה חברו הטוב מזה 3-4 שנים, על שלתפיסתו התחיל עם צ', שהיא בת זוגו ואם שתי בנותיו, זמן קצרצר לאחר פרידתם. אין חולק על כך שחזיריו של המתלונן לא פסקו גם כחודש לאחר מכן, בשלב בו ידע המתלונן שהנאשם מבקש לחזור אל צ' ולשקם עמה את מערכת היחסים. המתלונן אף ידע שהנאשם כועס עליו (עמ' 9 ש' 19), למרות שלדבריו התחיל לצאת עם צ' רק לאחר שהשניים נפרדו, גם אם מדובר היה בזמן קצר ביותר לאחר הפרידה.

מהימנות המתלונן ואביו

8. לאחר ששמעתי את עדותו של המתלונן, מצאתי אותה כבעייתית, מגמתית, ורווית סתירות פנימיות וחיצוניות. כך למשל, הגיע המתלונן למקום המפגש עם הנאשם כשהוא מלווה בכלבו מסוג פיטבול, כשהוא ללא זמם, למרות שהמתלונן אישר שחלה עליו חובה לחסום את פיו של הכלב (עמ' 24 ש' 29 - עמ' 25 ש' 1). גם אביו של המתלונן אישר בעדותו שהכלב יוצא תמיד מהבית כשהוא עם רצועה ומחסום (עמ' 35 ש' 19-28). משנשאל המתלונן מדוע לקח עמו את הכלב המסוכן, השיב תחילה "כי הייתי בטיול עם הכלב. אני לא יכול לטייל עם הכלב שלי? אסור לי?" (עמ' 15 ש' 5). בהמשך המתלונן העיד על כך שכאשר שוחח עם הנאשם בטלפון לפני הפגישה, הוא היה ב"סיבוב" מחוץ לביתו, בלי הכלב, והודה שחזר לביתו ולקח עמו את הכלב (עמ' 24).

המתלונן ניסה לשוות להוצאת הכלב מהבית בשעה הלא שגרתית אופי תמים, ואמר שבסך הכול הוציא את הכלב לטיול (עמ' 15 ש' 5). כמו כן אמר שמוציא אותו 3 פעמים ביום, גם "בשעה שתיים עשרה אחת בלילה" (עמ' 24 ש' 22). ואולם, דבריו אלו נסתרים על ידי אביו, שאמר שהמתלונן היה נסער כאשר הוציא את הכלב מהבית. עוד ציין האב, שהמתלונן מוציא את הכלב לטיול פעם אחת בלבד, ושהוא מוציא אותו לטיול בדרך כלל בשעות שמונה ותשע בערב (עמ' 35 ש' 17-7). נוכח התנהגותו החריגה של בנו, דעתו של האב לא הייתה נוחה, והוא ירד בעקבותיו למטה (עמ' 36).

9. במקום זה אני מוצא לציין שעדותו של אביו של הנאשם הותירה רושם מעורב, כאשר מצד אחד עדותו נתמכה על ידי השכנה ז'אנה, כפי שנראה בהמשך, והוא אף סתר לעתים את עדותו של בנו. מנגד, לא סבירה בעיניי גרסתו של האב שאמר שלא הכיר את הנאשם, זאת למרות שמערכת היחסים בין הנאשם לבין המתלונן הייתה קרובה ביותר, המתלונן התארח לא אחת אצל הנאשם, והנאשם הסיע את אשתו לכל מיני מקומות. כפי שנראה בהמשך, ניסה האב להגן על בנו גם בנוגע לנקודות אחרות, ומכאן שיש לקחת את עדותו בעירבון מוגבל ולבחון אותה בזהירות רבה, כיאה לעדות שמשקלה נמוך.

10. דוגמא נוספת לשקריו של המתלונן ניתן למצוא בגרסתו אשר לקביעת המפגש בינו לבין הנאשם. תחילה אמר המתלונן שהנאשם הוא זה שהתקשר אליו ואמר לו: "תרד למטה אני רוצה לדבר אתך" (עמ' 10 ש' 15), בעוד שמבדיקה שנערכה על ידי רס"ר יהונתן זוהר עולה שהמתלונן הוא זה שהתקשר לנאשם (ת/36). נוכח ריבוי ההתכתבויות בין הנאשם לבין המתלונן, יתכן שהמתלונן טעה לחשוב שמא באותו יום הנאשם התקשר אליו, וניתן היה להניח לטובתו שפשוט התבלבל. ואולם, כפי שנראה להלן, מדובר בחלק ממגמה ברורה של הפללה מצד המתלונן, שאינה מאפשר ליתן בו כל אמון.

גרסת המתלון בנוגע לדקירה

11. הספק המשמעותי ביותר בנוגע לדקירה, נובע מגרסת המתלון עצמו. מרגעיה הראשונים של החקירה, ואף במהלך עדותו בבית המשפט, נקט המתלון בקו של הסתרה, והדוגמאות לכך רבות. די אם אזכיר בשלב זה שהמתלון אמר, הן בהודעתו והן לחוקר מז"פ, שהוא כלל אינו מכיר את הנאשם (נ/3 ש' 15; ת/3). רק לאחר שנודע למתלון שהשוטרים יודעים את זהות מי שלטענתו דקר אותו, אישר שהוא אכן מכיר אותו, ושמדובר בנאשם שהיה חברו הטוב (פרוט' עמ' 9). נוסף על כך נעשו בימים הראשונים של החקירה ניסיונות לאתר את המתלון ואת הוריו ללא הצלחה מרובה (ת/14, ת/22). יש לציין שהמתלון סירב לעימות עם הנאשם, לטענתו עקב כך שהנאשם דקר אותו (ת/16), דברים שאינם מתיישבים עם גרסתו במקום אחר על כך שביקש להתפייס עם הנאשם (עמ' 15 ש' 30).

12. מהראיות שהוצגו, ובכלל זה מגרסת המתלון עצמו, עולה שהוא זה שהיה התוקפן באירוע. המתלון הודה שהנאשם אמר לו שיתרחק מבת זוגו, אולם הוא לא רצה לוותר (פרוט' עמ' 9-10). לדבריו כאשר הנאשם הגיע, הוא כבר חיכה לו מתחת לבניין עם כלבו, וכאשר ראה את הנאשם עומד עם הקסדה שלו, הוא זה שהתקרב אל הנאשם, השניים החלו לצעוק אחד על השני ובהמשך לדחוף אחד את השני. המתלון אישר שהוא זה שדחף ראשון את הנאשם (עמ' 27 ש' 9). גרסתו נתמכת אף על ידי השכנה ז'אנה, שאת הודעותיה (ת/34, ת/35), שהוגשו בהסכמה מבלי שנחקרה, נבחן בנפרד בהמשך.

בעניין זה מן הראוי להזכיר שאביו של המתלון טען שהנאשם והמתלון התחילו לדחוף זה את זה ביחד, בבת אחת, זאת כאמור, בניגוד לגרסת המתלון עצמו שהודה בדחיפה הראשונה, ולגרסתה של ז'אנה. לדברי האב, הוא נכח במקום עוד בשלב הצעקות, בטרם החלו המכות, כך שלא ניתן לטעון שהוא פספס את תחילתו של האירוע (עמ' 36 ש' 9-18). גרסתו זו של האב הינה אך דוגמא נוספת לניסיונו להגן במהלך העדות על בנו, גם בדרך של מסירת גרסה שאינה אמת.

13. תיאורי המתלון את אירוע הדקירה עצמו, הינם תמוהים, חסרים, ולא עקביים.

מאחר שהודעתו של המתלון במשטרה הוגשה מטעם ההגנה (נ/3), ניתן לעקוב ולראות עד כמה הייתה העדות חסרה בהתחלה, והיא הלכה והתפתחה עם התקדמות החקירה, ואף במהלך העדות בבית המשפט.

הראשון שפגש במתלון היה איש מז"פ יואב וונה, שהגיע לבית החולים מיד לאחר האירוע, בשעה 03:07, על מנת לדגום את המתלון ולאסוף את בגדיו לצורך בדיקתם (ת/3), והמתלון אמר לו שהוא אינו יודע מי דקר אותו. במעמד זה לא נגבתה עדות מפורטת מהמתלון.

על גרסתו זו חזר המתלון גם בפני החוקרת שגבתה את הודעתו זמן קצר לאחר מכן בבית החולים (סיום עדות בשעה 04:25). בהודעתו זו אמר המתלון שכאשר יצא לטייל עם כלבו, הגיע מישהו, "התחיל להסתכסך ושלף סכין". הא ותו לא. המתלון הסביר שבתחילה לא שם לב שנדקר, אולם בדרך לביתו גילה ש"הכל רטוב וראיתי שהכול דם". בתשובה לשאלות שנשאל השיב המתלון שהוא לא מסוכסך עם איש, הוא אינו מכיר את מי שדקר אותו ולא זוכר מה לבש.

רק לאחר מספר שעות, לאחר שנודע למתלון שזהות הנאשם ידועה לחוקרים וכן דבר קיומו של הסכסוך ביניהם, אישר

המתלון שזו אכן הסיבה לדקירה (ת/11).

14. בבית המשפט תיאר המתלון את המפגש בינו לבין הנאשם באופן הבא (עמ' 10 ש' 30): **"ראיתי אותו עומד עם הקסדה, בכניסה לחניה, זהו, התחלתי להתקרב אליו, התחיל לצעוק, לקלל, אני התחלתי לצעוק לקלל, התחלנו לדחוף אחד את השני וזהו. ואז אבא שלי ירד למטה כי הוא שמע את כל הצעקות והצרחות, גם אימא ירדה. ישר לקחו את הכלב, אבא שלי התחיל להפריד שמה."** עד שלב זה המתלון לא מזכיר דקירה כלשהי ואפילו לא מתאר שראה את הנאשם אוזח בסכין. רק בשלב בו נשאל מפורשות מה קרה, השיב: "זהו. מה שקרה שנדקרתי" (עמ' 11 ש' 2). ואולם, גם כאשר המתלון אומר שנדקר, הוא לא אומר שהנאשם דקר אותו, אלא בוחר להשתמש בפועל סביל. כאשר נשאל ממה נדקר, השיב: "מסכין. ממה יכולתי להידקר" וכאשר נשאל מאיזו סכין, השיב: "מסכין שהוא החזיק ביד. האמת אני לא יודע, לא שמתי לב שנדקרתי בהתחלה, רק שהתחלתי לעלות הבית מרגיש שקשה לי ויורד לי דם מהפה, והתחלתי להקיא דם והרמתי את החולצה, ובכל היה דם... פשוט איבדתי את ההכרה, נפלתי..." (עמ' 11). עיניו הרואות, שגם בתיאור מפורט זה לא אומר המתלון שהנאשם דקר אותו, אלא אומר שהוא אינו בטוח בכך, ומגיע למסקנה זו רק על סמך מצבו לאחר האירוע. גם כאשר התבקש בהמשך לתאר את מצבו הרפואי, לא אמר המתלון שהנאשם דקר אותו, אלא השתמש בביטוי: "היה לי דקירה פה...ודקירה פה ודקירה בצלעות מתחת לבית השחי בצד שמאל" (עמ' 12 ש' 20-21).

15. חוסר הבהירות רק הלך והתעצם ככל שהתקדמה חקירתו של המתלון. כך, כאשר נשאל באיזו יד החזיק הנאשם את הסכין, השיב: "כבר היה אחת בלילה, לא זוכר. אולי יד ימין" (ש' 13). לאחר מכן אמר המתלון: "התחלנו להרביץ אחד לשני והוא שלף את זה". כלומר, המתלון מיקם את מועד שליפת הסכין בשלב התגרה, עובדה שלא הזכיר קודם לכן כאשר תיאר את התגרה ביניהם באופן חופשי, זאת חרף העובדה שעל פניו מדובר בפרט המרכזי בתגרה.

16. ואולם, דומה שהמשפט החשוב ביותר בדברי המתלון הוא אמירתו בעמ' 11 ש' 17: "אולי בטעות פגע לי, לא שמתי לב שדקרו אותי". כלומר, המתלון עצמו מטיל ספק לא רק בנסיבות העובדתיות, אלא גם ביסוד הנפשי, קרי בכוונת הנאשם לפגוע בו. המתלון מודה שלא ראה את שלב הדקירה, עובדה שאף יכולה להתיישב עם העובדה שפצעי הדקירה אינם עמוקים, ויכולים להיגרם, למשל, גם מהישענות על הסכין במהלך התגרה (ת/2). יש לציין שגם אביו של המתלון, שנכח במקום ולא הסיר מבטו מהשניים (עמ' 37 ש' 21), אישר שלא ראה דקירה (ש' 12).

17. למרבה ההפתעה, בחקירתו הנגדית שינה המתלון את גרסתו במאה ושמונים מעלות, כאשר טען שהמתלון "התחיל לדקור אותי מלמעלה מלמטה" (עמ' 28 ש' 14). מספר משפטים לאחר מכן, שב המתלון ומסר תשובות לא החלטיות, כמו למשל שהוא "מאמין" שהדקירות התרחשו כאשר היו השניים על הרצפה ושלא שם לב מתי דקרו אותו (עמ' 28 ש' 20-22).

גרסתו של המתלון התפתחה אף יותר בהמשך החקירה הנגדית, כאשר הוסיף נתון נוסף שלא בא זכרו עד אותו רגע, אף לא בחקירה הראשית, לפיו הנאשם "ניסה לדקור אותי מלמטה, ברגליים, הרגשתי דקירות אבל לא הצליח לדקור אותי ברגליים", תוך שהסביר שזו הסיבה בגינה אחז בקסדה של המתלון והחל לחנוק אותו (עמ' 29 ש' 4-7).

18. בחקירתו הנגדית מסר המתלון שלאחר שהוא דחף את הנאשם, החלו לדחוף אחד את השני, להיאבק ביניהם, שניהם נפלו על הרצפה, התגלגלו ונאבקו כשהם על הרצפה במשך כ-5 דקות, עד שאביו של המתלון הפריד ביניהם (עמ' 27 ש' 8-20). גם תיאור זה מעורר ספק שמא במהלך המאבק ביניהם, כאשר גופם צמוד זה לזה, ובהנחה שאחד מהם אחז סכין או חפץ חד אחר, חדר אותו חפץ לגופו של המתלון וגרם לו לחבלות. חיזוק לכך ניתן למצוא אף בדברי אביו של המתלון, שמסר תיאור דומה בקשר לריב, לנפילה על הרצפה, לכך שהפריד ביניהם, ושרק לאחר מכן ראה את הסכין בידיו של הנאשם (עמ' 33 ש' 1-11). בתוך כך אישר האב שכאשר ראה את הסכין בידו של הנאשם, "...הוא לא עשה כלום עם הסכין, פשוט היה לו סכין ביד ולא עשה עם הסכין כלום, זה אחרי שהרמתי את הנאשם מהרצפה" (עמ' 33 ש' 28-29).

19. מאחר שהמתלון אמר קודם לכן שראה את המתלון שולף את הסכין, שורת ההיגיון מחייבת שלאחר מכן יתמקד המתלון בסכין בלבד על מנת למנוע פגיעה בו, וכפועל יוצא מכך, שעיקר תיאוריו יתמקדו מעתה באותה סכין. ואולם, לא רק שהמתלון לא תיאר כך את מצב הדברים, אלא שאף מסר גרסה תמוהה נוספת (עמ' 12 ש' 6-9):

ת. גם הצלחתי להוריד ממנו את הקסדה בסוף. הוא התחיל להיחנק שם. זה עף לו מהראש. הורדתי לו את הקסדה ואז הוא נעמד.

ש. באיזה שלב זה היה, המגע בין הסכין לבין הגוף שלך, באיזה שלב זה היה

ת. שהתחלנו להיאבק, שהיינו על הרצפה, שהתחלתי להוריד ממנו את הקסדה

בכל הכבוד, קשה לקבל תיאור בו הנאשם אחז בידו סכין, ואילו המתלון במקום להתמקד בסכין ולאחוז בידו של הנאשם על מנת למנוע פגיעה בו או את המשך הפגיעה בו, מוריד באותו שלב את הקסדה מראשו של הנאשם, פעולה הדורשת הפעלת שתי הידיים באופן המותיר את גופו חשוף לפגיעות נוספות בו.

20. גם התיאורים שמסר המתלון בשלבים השונים של החקירה בכל הנוגע לסוג הסכין, לא היו עקביים, באופן המעורר ספק האם הוא בכלל ראה את הסכין.

משנשאל המתלון בהודעתו הראשונה מיום האירוע (נ/3) מה צבעה של הסכין, ענה: "לא שמתי לב, סכין קטנה" (עמ' 2 ש' 12).

בעדותו בבית המשפט נשאל המתלון מדוע הוא חושב שהנאשם אחז בידו סכין, והשיב: "זה רק סכין מה? שום דבר אחר לא יכול להיות" (עמ' 11 ש' 20), תשובה המלמדת על כך שלא ראה את הסכין, אלא רק הסיק מסקנה על סמך הפגיעה בו. בשלב זה, משנשאל על ידי התובע מפורשות: "מה ראית ביד שלו", השיב: "ראיתי משהו מחזיק ביד, ראיתי אותו מחזיק משהו ביד, הוא חיכה לי בכניסה איפה החניה, עם הקסדה, עם הסכין ככה ביד, ראיתי רק את הלהב, לא ראיתי איזה צבע זה... ראיתי רק את הלהב, אבל לא ראיתי מה זה" (ש' 22-24). משנתבקש לתאר את הלהב, ענה: "שחור היה, נראה לי, לא זוכר" (ש' 26).

תשובתו זו של המתלון מעוררת תמיהה במספר מישורים. האחד - מצד אחד אומר המתלון שהוא אינו זוכר את הסכין,

ואף לא ראה אותה, אולם מצד שני מוסר את צבעה, גם אם לא בביטחון מלא. להיטותו של המתלון "להיזכר" בצבע הסכין (עמ' 11 ש' 26), מצטרפת לרושם הכללי השלילי שהותירה בי עדותו, ועל נטייתו להפליל את הנאשם.

השני - מצד אחד אומר המתלון שהוא והנאשם התחילו להרביץ אחד לשני ואז שלף הנאשם את הסכין (ש' 17), כאשר מצד שני, אומר שהנאשם אחז בסכין כבר בתחילת האירוע, עוד בטרם נוצר המגע ביניהם (ש' 22).

21. מגמת ההפללה של המתלון באה לידי ביטוי גם במהלך החקירה הנגדית, כאשר אמר המתלון לראשונה שהוא ראה את הסכין "כמה פעמים", כאשר מנגד אמר שראה רק "שפיץ" (עמ' 28 ש' 32).

יתכן שמגמה זו, המנוגדת למגמת ההסתרה וההרחקה מתחילת האירוע, נובעת מהבנתו של המתלון שישנה בשלב זה טענה כלפיו לפיה הוא זה שהביא סכין למקום, והצורך שחש להגן על עצמו בעניין זה.

דוגמא נוספת לחוסר הדיוק של המתלון במקרה הטוב, ומגמת הפללה של הנאשם במקרה הרע, ניתן למצוא בתשובתו של המתלון לבקשת התובע לאשר לו שהסכין שנתפסה מספר ימים לאחר מכן על גופו של הנאשם בקיוסק, ושתמונתה הוצגה למתלון (ת/1), היא הסכין בה השתמש הנאשם באירוע הדקירה. חרף תשובותיו הקודמות של המתלון בדבר טיב הזיהוי של הסכין, כאשר ישנו ספק אם הוא בכלל ראה אותה, לא היסס המתלון להשיב: "יש מצב שזה זה. דומה" (עמ' 11 ש' 29).

22. התנהגות המתלון והוריו במהלך האירוע ולאחריו מעוררת אף היא תמיהה.

כפי שראינו, לא רק שהמתלון לא התלון במשטרה על כך שנדקר, אלא שבתחילה אף ניסה להסתיר את זהות ה"דוקר". בהמשך אישר המתלון שהלך למשטרה כדי להביא לסגירת התיק, ומשנשאל מדוע עשה זאת, השיב: "קורים דברים" וכן שהוא והנאשם היו חברים טובים ושלנאשם יש שני ילדים אותם הוא צריך לפרנס (עמ' 26 ש' 10-12).

ואולם, יש להביע תמיהה גם על התנהגות הוריו של המתלון במהלך האירוע. אביו של המתלון, שהפריד ביניהם, ולדבריו ראה את הנאשם אחוז סכין ואף ראה את בנו פצוע, לא הזעיק משטרה למקום. אם ניתן, אולי, להסביר את התנהגות האב בכך שהוא נשאר במקום כדי להפריד בין הניצים, הרי שתמונה התנהגותה של אמו של המתלון, שבזמן הקטטה לקחה מידי המתלון את כלבו ונכנסה עמו לביתם (עמ' 28 ש' 8-12), מבלי שהזעיקה את כוחות המשטרה למקום.

השכנה ז'אנה

23. שתי הודעותיה של השכנה ז'אנה הוגשו, כאמור, בהסכמה, מבלי שהשכנה העידה בבית המשפט (ת/34, ת/35). מדובר בהודעות חשובות ביותר של עדת ראייה אובייקטיבית שאינה מכירה איש מהמעורבים, זאת על אף שהיא מתגוררת בסמיכות לבית המתלון. נוסף על כך חשובה העדות מן הטעם שהעדה דוברת השפה הרוסית, והיא הבינה את חלקי השיחה ששמעה. למקרא העדות, דומה שמדובר בעדות שקולה וזהירה, כאשר ניכר שהעדה אינה מנסה להסיק מסקנות או להשלים פרטים אותם לא ראתה. הדוגמא הבולטת ביותר היא העובדה שז'אנה ידעה שהמתלון נדקר על סמך צעקות אביו, לאחר שהחלו ללכת לכיוון הבית, אולם הדבר לא גרם לה להטות את עדותה לטובתו.

24. ז'אנה ראתה את ההתרחשות ממרפסת ביתה החל מהשלב הראשוני, כאשר הנאשם הגיע למקום עם האופנוע שלו. לדבריה, הנאשם והמתלונן קללו אחד את השני, כאשר אביו של המתלונן ניסה כל העת להפריד ביניהם ולהרגיע את המצב. האב ניסה להפריד בין השניים גם כאשר התגלגלו על הרצפה. ז'אנה שמעה את הנאשם צועק על המתלונן שהוא החבר הכי טוב שלו ואיך הוא העז להיכנס למיטה "עם מישהי שהיא קרובה שלו" (ז'אנה שיערה שמדובר באשה או בחברה קרובה). לאחר התגרה והצעקות, "העניינים ביניהם נרגעו, והבחור עם האופנוע הלך לכיוון האופנוע שלו ורצה לעזוב את המקום, האבא של הנדקר צעק לעברו קח את הטלפון שלך, יתכן שהטלפון נפל לו במהלך הקטטה, לאחר מכן הוא עלה על האופנוע שלו ועזב את המקום" (ש' 15-19).

ז'אנה הדגישה שאביו של המתלונן "היה מאוד רגוע", וכך גם "הבחור שהיה על האופנוע, ומי שהחל להתלהם ואת המריבה עצמה זה הנדקר עצמו" (ש' 23-25).

בתוך כך מצאה לציין שהמתלונן נראה לה שיכור, גרסה העולה בקנה אחד עם התרשמות אביו של המתלונן (עמ' 37 ש' 14) ועם המתלונן עצמו שהודה ששתה בירה.

מהאמור עולה שעל אף רגעים מתוחים, צעקות ואף מכות במהלך האירוע כולו, הרי שטרם עזיבת הנאשם את המקום המצב נרגע מעט, והנאשם אף עצר לקחת את מכשיר הטלפון שלו, זאת בניגוד להתנהגות המצופה ממי שזה עתה דקר אדם אחר, שינסה לעזוב את המקום ולהימלט מהזירה במהירות האפשרית.

בהמשך נתבקשה העדה למסור עדות השלמה, בה השיבה כי לא ראתה את מי מהנוכחים במקום אוחז סכין, וכל שראתה הוא את המתלונן אוחז ברצועת הכלב.

גרסת הנאשם

25. אל מול גרסתו הבעייתית של המתלונן בנוגע לתיאור ההתרחשות בכלל, ובנוגע לתיאור הסכין בפרט, עומדת גרסת הנאשם, אותה מצאתי כעקבית והגיונית. הנאשם מסר את כל הידוע לו כבר בתחילת החקירה, לא ניסה להסתיר פרטים, וככלל היה עקבי בגרסתו גם במהלך עדותו בבית המשפט.

כבר בחקירתו במשטרה מסר הנאשם שהמתלונן הגיע למקום המפגש כשהוא מצויד בסכין מטבח גדולה ובכלב הפיטבול שלו (עמ' 69). כן ציין הנאשם שהוא הגיע למקום על הקטנוע שלו כשלראשו קסדה. לדבריו, לאחר שראה את המתלונן מחזיק את הסכין ואת הכלב, ולאחר שהמתלונן נתן לו מכה עם הסכין על הקסדה, לא הוריד את הקסדה מהראש. יש לציין שהן המתלונן והן השכנה ז'אנה אישרו שהנאשם לא הוריד את הקסדה מראשו, וכך גם אמו (עמ' 42 ש' 29) ואביו, שתיאר שהקסדה הייתה על ראשו של הנאשם גם בשלב בו נפל לרצפה (עמ' 36 ש' 28), עובדה המתיישבת עם חששו של הנאשם שמא יפגע מהסכין אותה אחז, לדבריו, המתלונן.

יש לציין שחרף גרסת הנאשם בשלב העימות שנערך עמו ועם אביו של המתלונן (ת/27 ש' 64-60), לפיה הסכין שייכת למתלונן, לא נעשתה כל פעולת חקירה לצורך איתור הסכין בבית המתלונן או בדיקה האם נותר סימן על הקסדה, באופן שיפריך או יחזק את גרסת הנאשם (עמ' 46 ש' 14 - עמ' 47 ש' 13).

26. הנאשם תיאר בפרוטרוט כיצד המתלון ניסה לתקוף אותו עם הסכין, באופן שהותיר רושם שהוא אכן חווה את שתיאר. בניגוד למתלון, תיאר הנאשם את הפעולות השונות שעשה על מנת למנוע מהמתלון מלהגיע אליו עם הסכין, כמו למשל אי הורדת הקסדה מראשו עד אשר המתלון ואביו הורידו לו אותה, וכמו תפיסת ידו של המתלון (עמ' 76), שהינה פעולה טבעית ומתבקשת על מנת למנוע פגיעה בגופו.

גרסה זו של הנאשם יכולה אף להתיישב עם דברי אביו של המתלון, שטען שראה את הנאשם אוחז בסכין, שכן יתכן שהאב ראה את הנאשם אוחז את ידו של בנו האוחזת בסכין, כאשר מטרתו של הנאשם הייתה למנוע פגיעה בו. אפשרות אחרת היא שבשלב מסוים, לאחר שהסכין נשמטה מידו של המתלון, אחז בה הנאשם. אפשרות שלישית היא שהאב ראה את מפתחות האופנוע אותם הודה הנאשם שאחז בידו, עובדה שיכולה להתיישב אף אם גרסת המתלון עצמו, שמתוך בליל הגרסאות שמסר בקשר לסכין, אמר בין היתר שראה רק את ה"שפיץ" של הסכין.

נוסף על כך, ובניגוד גמור לגרסת המתלון, מסר הנאשם מיד תיאור מדויק של הסכין אותה ראה בידיו של המתלון (ראו למשל עמ' 75 ש' 27 ואילך בהשוואה לדבריו בחקירתו במשטרה ת/10). הנאשם תיאר שלאחר שהתגלגל עם המתלון על הרצפה ואחז בידו, שוב לא ראה את הסכין (עמ' 76), והעובדה שלא נפגע מהמתלון הייתה, לדבריו, אך עניין של מזל.

27. העובדה שהנאשם ידע לתאר שמדובר היה בסכין מטבח, מתיישבת עם גרסת אמו של המתלון שהעידה על כך שלאחר שבנה דפק בחוזקה על הדלת בשעה שתיים עשרה בלילה, לאחר שכבר הלכה לישון, "הוא מיד הלך למטבח ולקח מהמטבח מחסום עם רצועה שם את המחסום והרצועה על הכלב ויצא" (עמ' 38). האם אמנם לא אומרת שהמתלון לקח עמו סכין, אולם היא מאשרת שהוא עבר דרך המטבח בדרכו החוצה עם הכלב. כשם שהמתלון לקח עמו את הכלב ללא זמם על הפה, כדי שישמש ככלי התקפה או הגנה במהלך המפגש הצפוי עם הנאשם, כך גם לא ניתן לשלול שלקח עמו סכין, כפי שמסר הנאשם. אביו של המתלון אמנם לא ראה את כניסת בנו למטבח, אולם אישר שהרצועה של הכלב נמצאת במטבח מעל מקרר (עמ' 37 ש' 32).

28. בסיכומיה טענה המאשימה שיש לראות בדברי הנאשם להוריו של המתלון שהוא "מצטער על האירוע" וש"לא התכוון שכך הוא הסתיים", כ"ראשית הודאה". אין בידי לקבל טענה זו. הנאשם פתח את עדותו בתיאור מערכת היחסים הקרובה ביותר שהייתה בינו לבין המתלון, אותו כינה "אח", הגדיר אותו כחבר קרוב ביותר (עמ' 67 ש' 28-26). נוסף על כך הכיר הנאשם מקרוב את הוריו של המתלון. במצב דברים זה, דומה שהנאשם התנצל על כך שהמפגש בינו לבין המתלון, התדרדר למצב של אלימות, ולא ניתן ללמוד מהתנצלותו זו שדבריו היו מכוונים דווקא לאירוע הסכין המפורט בכתב האישום.

סיכום עד כאן - דקירה

29. אין חולק על כך שהמתלון נדקר במהלך המפגש עם הנאשם. ואולם, השאלה הדרושה הכרעה היא לא האם המתלון נדקר, אלא באיזה אופן הוא נדקר. כפי שראינו לעיל, לא ניתן לשלול את האפשרות שהמתלון הגיע למקום כשהוא מצויד בסכין, בדיוק כשם ש"הצטייד" בכלבו, לקראת מפגשו עם הנאשם, שחשש שיהיה טעון. לא ניתן אף לשלול את האפשרות שהמתלון נפגע מהסכין במהלך התגרה ביניהם, שכללה דחיפות הדדיות ומכות עד כדי נפילה לרצפה

והתגוששות, כאשר אחד מהם או שניהם אוחזים בסכין. המתלונן לא מסר בשום שלב תיאור של הנפת יד בכוונה לדקור, או כל מעשה דומה. המתלונן טען שלא שם לב שנדקר, ואף הודה מפורשות בבית המשפט שיתכן שהסכין פגעה בו בטעות.

בכתב האישום נטען שהנאשם אחז בסכין "תוך שהוא מנופף בה וגורם למתלונן לשריטות בידו ובפניו". ואולם לאחר שמיעת העדויות, ניתן לומר שאיש מעדי התביעה לא תיאר "נפנוף" הסכין ואף לא הרמתה לגובה. היחידה שדיברה על "נפנוף" הידיים, הייתה אמו של המתלונן, שבד בבד עם תיאור זה מסרה שלאורך כל האירוע, לא ראתה סכין בידו של הנאשם (עמ' 43). לגבי השריטות בפנים וביד, אמר המתלונן מפורשות, בחקירה ראשית, שהן נגרמו לו כאשר הוא והנאשם התגלגלו על הרצפה (עמ' 19 ש' 4-7), ולא טען שהן נגרמו כתוצאה ממגע הסכין בפניו.

30. המתלונן בחר לתאר את האירוע בשלבים שונים של החקירה, ואף בבית המשפט בצורה חלקית. המאשימה הציעה שהדבר נעשה מתוך כוונה שלא לפגוע בחברו, הנאשם. יתכן שכך הם פני הדברים ויתכן שמניעיו אחרים, למשל, אם אכן הגיע עם סכין למקום. בין כך ובין כך, אין כל אפשרות לקבוע ממצאים עובדתיים מוצקים על סמך דבריו, בפרט כאשר אל מול גרסתו ניצבת גרסה סדורה של הנאשם, החל מדברים שמסר ברגע תפיסתו, כפי שבאו לידי ביטוי בצורה חלקית בדוחות הפעולה של הבלשים, עבור דרך החקירה במשטרה, ועד לשלב העדות בבית המשפט.

נוכח כל האמור, מצאתי לזכות את הנאשם מביצוע עבירה של פציעה כשהעברין מזוין.

האם יש מקום להרשיע את הנאשם בעבירה של תגרה במקום ציבורי?

31. לאחר שמצאתי שלא להרשיע את הנאשם בעבירה של פציעה כשהעברין מזוין, נשאלת השאלה האם אין מקום להרשיעו בעבירה חמורה פחות של תגרה במקום ציבורי. מהראיות שהוצגו עולה באופן ברור שמעשי הנאשם עונים על הגדרה זו, זאת בשים לב לדחיפות ההדדיות, למכות שהוחלפו בינו לבין המתלונן, באופן שגרם לשניהם ליפול על הקרקע ולהמשיך במאבקם, עד אשר עלה בידיו של אביו של המתלונן להפריד ביניהם, לא לפני שהמתלונן נדקר בחזהו באופן לא ברור.

לאחר ששקלתי בדבר, מצאתי שלא להרשיע את הנאשם בעבירה זו, זאת מן הטעם שכלל שהיה מקום להעמידו לדין מראש בביצוע העבירה, הרי שהיה מקום להעמיד לדין גם את המתלונן, שעל פי הודאתו שלו, היה הראשון לנקוט באלימות כלפי הנאשם, ועל פי השכנה ז'אנה, היה הדומיננטי במאבק בינו לבין הנאשם. במצב דברים זה אני סבור שהרשעת הנאשם בעבירה זו, שעה שהמתלונן יוצא פטור בלא כלום, פוגעת פגיעה מהותית בתחושת הצדק, ואף עומדת בסתירה לעקרון של הגינות משפטית.

איומים

32. בכתב האישום נטען שהמתלונן איים על הנאשם בדרך של שליחת מסרונים מאיימים בתאריך 19.1.2018. יש

לציין שהמתלון לא פנה למשטרה לאחר שקיבל את המסרונים, והם הוצאו מהטלפון הנייד שלו כחודש וחצי לאחר מכן, במסגרת חקירת אירוע הדקירה.

מעיון בתרגום ארבעת המסרונים המפורטים ב-6/ת, עולה שהמלל המופיע בהם שונה מהמלל המפורט בכתב האישום כתשתית עובדתית לעבירת האיומים, גם אם רוח הדברים דומה. על פי 6/ת העביר הנאשם למתלון את ההודעות הבאות ברצף:

הודעה 1 (משעה 00:06) - זונה. עוד פעם נוספת אני אזיין אותך

הודעה 2 (משעה 00:06) - אתה הבנת על מה

הודעה 3 (משעה 00:07) - אתה גמור, תבין את זה

הודעה 4 (משעה 00:08) - או שתסתלק או שאנחנו מדברים בצורה אחרת... שתי אפשרויות.

ואילו בכתב האישום נכתב המלל ברצף: "עוד פעם אחת תתקשר לציפי אני יזיין אותך.. הלך עליך.. יש לך שתי ברירות או שאתה הולך מפה או שזה יגמר לא טוב".

33. אין ספק שמדובר בהודעות בוטות ובקללות לא נעימות, אולם השאלה הנשאלת היא האם ההודעות עולות כדי עבירת איומים. על מנת להכריע בשאלה זו, יש לבחון תחילה את הקשר הדברים על מנת לקבל תמונה מלאה. לדברי המתלון, הנאשם היה חברו הטוב ביותר (עמ' 19-20). הנאשם היה משתף אותו בצרותיו, ובתוך כך סיפר לו על בעיות שיש לו עם בת זוגו צ'. במקביל סיפרה גם צ' למתלון על צרותיה עם הנאשם. בשלב מסוים עזב הנאשם את הבית, וכחודש לאחר מכן החל קשר רומנטי בין המתלון לבין צ'. קשר זה נמשך כ-4-5 חודשים, כאשר כחודשיים לאחר תחילת הקשר, ידע המתלון שהנאשם וצ' מנסים לחזור האחד לשנייה. משנשאל המתלון בחקירה נגדית אם הוא יודע מדוע הנאשם כעס כל כך, השיב בצורה מיתממת שאינו יודע, ומשהתבקש לחשוב על התשובה פעם נוספת, השיב: "שהייתי עם צ', אבל לפעמים דברים קורים וזה מה שקרה" (עמ' 22 ש' 20-22). חשוב להזכיר שהנאשם וצ' היה בקשר מזה מספר שנים, ונולדו להם שני ילדים.

המתלון אישר שהנאשם ביקש ממנו שיפסיק את הקשר עם צ'. משנשאל אם אכן הפסיק את הקשר, השיב: "סוג של הפסקתי" (ש' 26), תשובה מתחמקת, המרמזת על כך שהקשר לא נותק באמת.

34. על הדרך בה מתבטאים הנאשם והמתלון זה כלפי זה בשגרה, או לכל הפחות בחודשים בהם היו מסוכסכים, ניתן ללמוד, בין היתר, מחליפת מסרונים ביניהם מיום 7.3.2018, שעות ספורות לפני אירוע הדקירה (ת/7). מהמסרונים עולה שהן הנאשם והן המתלון משתמשים בקללות ובמלים בוטות, כאשר באחד הביטויים כתב המתלון לנאשם את המלים: "עוד פעם אחת אתה שולח לי הודעה אני קובר אותך, אתה שמע יבן אלף אל מי אתה מאיים?" (הטעויות במקור - ע.מ). מלים אלו נכתבו בתגובה להודעה קודמת, אותה שלח הנאשם למתלון: "עוד פעם תעבור לי ליד הבית אתה יודע מה יקרה". למרות שהמילים "אני אקבור אותך", הינן מילים מפורשות המצביעות על תוצאת מעשיו של ה"מאיים", לא העמידה המאשימה את המתלון לדין מצד אחד, ולא הכלילה את המסר ה"מאיים" של הנאשם במסגרת

כתב האישום שהוגש נגדו מהצד השני.

35. הנאשם מצדו, הודה שהביטויים ששלח למתלון הם ביטויים אותם כינה "רעים", אולם הסביר שהביטויים בהם השתמש, הינם ביטויים הנאמרים בתגובה לביטויים כמו "אני אקבור אותך" (עמ' 68), שנשלחו אליו מוקדם יותר על ידי המתלון. הנאשם אף הסביר בצורות שונות עד כמה התחנן במשך 3 חודשים בפני המתלון שיניח לו ולבת זוגו לנפשם, לאחר שהשניים החליטו לתת לזוגיות שלהם הזדמנות נוספת ואולם, המתלון לא הרפה מהם, ואף נהג להגיע עם רכבו לאזור מגוריהם. לדברי הנאשם, בת זוגו לא חדלה לבכות באותה תקופה והוא היה חסר אונים אל מול התנהגות המתלון. יש לציין שגרסת הנאשם אשר לרצונו להרחיק מעליו את המתלון, נתמכת אף בנוסח ההודעות שהוחלפו בינו לבין המתלון, כמו למשל ב-ת/6, בו כתב הנאשם למתלון: "תסתלק או שאנחנו מדברים..."

36. במצב דברים זה, בשים לב להתנהגותו המתריסה והמקנטרת של המתלון כלפי הנאשם, חוסר האונים שחש הנאשם ורצונו לסלק את המתלון מעל פניו ולגרום לו להפסיק להטריד את בת זוגו, או לכל הפחות ללבן אתו את העניינים בדרך של שיחה, כמו גם שגרת ההתבטאויות בין המתלון לנאשם, הכוללת גידופים ודברי איום שנאמרים כ"סלנג", מצאתי שאין במלים המפורטות לעיל, בהקשר בהן נאמרו, כדי להוות עבירה של איומים, זאת על אף תוכן הבוטה והגידופים.

במאמר מוסגר אציין שהמתלון אישר שהוא מבין כיום את הבעייתיות הערכית - חברית שבהתנהגותו באותה תקופה, ואף הביע צער על התנהלותו אל מול הנאשם וצ' (עמ' 23 ש' 19-30).

אשר על כן מצאתי לזכות את הנאשם מעבירת האיומים.

ההתנגדות למעצר

37. אין חולק על כך שלאחר אירוע הדקירה, הוצא נגד הנאשם צו מעצר (ת/29) וכוחות משטרה חיפשו אחריו. לאחר כ-48 שעות מאז האירוע, ביום 8.3.2019 בסביבות 22:30, אותר הנאשם על ידי צוות בילוש בקיוסק בראשון לציון. יחד עם הנאשם היו בקיוסק בת זוגו צ' ושני ילדיהם. לקיוסק נכנסו הבלשים רס"ר אדם שמעון (להלן: שמעון) ורס"ר אלירן סידה (להלן: סידה).

בדוח הפעולה שערך (נ/1), כתב שמעון כך: "...ניגשתי אל הבחור והצגתי בפניו תעודת מינוי משטרתית שלי, שאלתי לשמו והוא ענה: 'אנטון שמורגון', ביקשתי ממנו כי יתלווה אלי לחלק הפנימי של הקיוסק, כאשר הגעתי בסמוך למקור הודעתי לו שהוא עצור בחשד לדקירה וכי יש נגדו צו מעצר, בשלב זה החל אנטון לומר: 'מה? מי אתם? יום האישה היום'. עקב מסוכנותו של החשוד בעקבות החשדות העומדים כנגדו ומהחשש כי ינסה לברוח לנו ניסיתי לאזוק אותו אזיקה אחורית תוך שאני מסובב את ידו הימנית אל מאחורי גבו בשלב זה החל להפעיל כוח ולהתנגד לאזיקה...". בהמשך סיפר כי בין השניים התפתח מאבק, במהלכו הצטרפה גם צ' והכתה את השוטרים. לבסוף הצליחו השוטרים להוריד את הנאשם לרצפה ואז לאזוק אותו. תיאור דומה מסר השוטרים שמעון בעדותו (עמ' 50).

38. לטענת הנאשם הוא לא ידע מי עומד מולו, וסבר שמדובר באנשים הקשורים למתלונן. הנאשם תיאר את ההתרחשויות בקיוסק באופן הבא: "...ואז (בקיוסק) בא אליי סוג של תופס אותי מראה לי משהו שאני רק מספיק להוריד עיניים לוקח אומר בוא לפה, משהו, איך קוראים לך, או שאמר נראה לי משטרה אבל ככה עשה לי ולקח, הראה בשניות משהו מול הפנים שלי רק הספקתי להוריד עיניים הוא כבר לקח את זה ואמר לי בוא בוא בוא לפה, שאל אותי איך קוראים לי, אמרתי לו את שמי... איך שהוא החזיק אותי קיפל את היד אחורה". משנשאל מה חשב על אותו אדם, השיב: "עבריינים, קפוצ'ון, ג'ינס נעלי ספורט חשבתי אולי זה החברים שלו... מנסים לשים אותי באזיקים, סליחה אבל אזיקים אפשר לקנות בכל ריקושט, התחילו לקפל אותי, אני שואל אותם מה מי אתם... נרגעתי רק כשהבנתי שזה באמת שוטרים, היה לו קשר מתחת לחולצה... אמרתי להם או קי... נתתי להם בסוף (לאזוק אותי) כשהבנתי שכן יכול להיות שזה שוטרים. נתתי להם לאזוק אותי כשפתאום שמעתי קולות...בקשר...ואז כשראיתי בחוץ שוטרים בלי ספק הייתי (בטוח) שזה שוטרים..."

39. הנאשם תיאר באופן קוהרנטי את הלך רוחו במהלך המפגש עם השוטרים, ואת התהליך שעבר עד שהבין שאכן מדובר בשוטרים, זאת לא בשל פעולות השוטרים, אלא כתוצאה מרמזים בהם הבחין, כמו השרוך על חולצתו של אחד השוטרים ומכשירי הקשר. בשלב בו הבין שאכן מדובר בשוטרים, איפשר להם לאזוק אותו והפסיק את התנגדותו. וכפי שאמר בעדותו: "אם הייתי מבין שהם שוטרים כמו שאני מבין היום התגובה שלי הייתה אחרת" (עמ' 81 ש' 20-21).

40. אין חולק על כך ששני הבלשים נכנסו לחנות כשהם לבושים בבגדים אזרחיים (עמ' 51 ש' 24-27). שלב הגעת השוטרים וכניסתם לקיוסק מתועד בסרטון אבטחה של הקיוסק. מצפיה בסרטון עולה ששני הבלשים, לבושים בקפוצ'ון על ראשם, נכנסו לקיוסק, בו כאמור נכח הנאשם ביחד עם משפחתו, ניגשו אל הנאשם, ואחד מהם, ככל הנראה הבלש שמעון, הציג לו את תעודת המינוי שלו. הבלש שמעון הסביר בעדותו שהציג את התעודה לנאשם במשך מספר שניות (עמ' 53 ש' 25) וטען שהנאשם הבין שהוא שוטר. ואולם, מהסרטון עולה באופן ברור שהצגת התעודה על ידי השוטר ארכה פחות משניה, והתעודה הוחזרה למקומה שבריר שניה לאחר שהוצגה, זאת מבלי לתת לנאשם, שגם כך היה בלחץ מהמעמד המתרחש לנגד עיני משפחתו, כל יכולת אמתית לקרוא את תוכנה. הצגת התעודה הייתה כה מהירה, עד שספק בעיניי עד כמה יכול היה הנאשם לקרוא אף את אחת מכותרותיה: "תעודת מינוי" או "משטרת ישראל". על זאת יש להוסיף שגם בבית המשפט, כאשר הדגים הבלש שמעון כיצד הוא מציג לחשודים את תעודת המינוי שלו, הוא הושיט את ידו ובה התעודה לשבריר שניה בלבד ומשך אותה חזרה אליו.

זאת ועוד, בדוחות הפעולה לא כתוב האם צו המעצר הוצג לנאשם, והבלש שמעון לא זכר האם הצו היה בידיו ברגע המפגש עם הנאשם (עמ' 50 ש' 18; עמ' 52 ש' 10).

41. בעדותו דחה הבלש שמעון את טענות הנאשם, טען שהציג לו את תעודת המינוי, וכן שבמהלך דין ודברים שהתפתח ביניהם בתוך הקיוסק, אמר לנאשם מספר פעמים שהוא שוטר וכי קיים נגדו צו מעצר (עמ' 52 ש' 3-5). ואולם, עצם ההזדהות בעל פה בפני הנאשם כשוטר, אינה מאיינת את חשדו של אדם שמא מדובר במתחזים שבאו להרע לו, כפי שתיאר בצורה משכנעת בעדותו.

במצב דברים זה, בו ניגשו אל הנאשם שני אנשים הלובשים קפוצ'ונים עם כובע על ראשם, שעה שלא הוצג לו צו המעצר, ואילו תעודת השוטר הוצגה לו בחטף, באופן שמעורר חשש שמא מטרת הצגתה הייתה ליצור מראית עין

שתאפשר לשוטר לכתוב בדוח הפעולה שהיא אכן הוצגה, ולשוטרים לא היה באותו שלב כל סממן אחר שיזהה אותם כשוטרים (עמ' 55 ש' 18), הרי שנמצא בסיס לטענת הנאשם לפיה סבר שמדובר באנשים שנשלחו על ידי המתלונן כדי לפגוע בו, והנאשם היה רשאי להתנגד להם ולהגן על עצמו. יש לציין שלבלשים ניתנה הזדמנות לתקן את טעותם ולהציג לנאשם את תעודת המינוי, הפעם לפרק זמן סביר, לאחר שהנאשם שב ושאל אותם "מי הם", כפי שציין הבלש שמעון ב-1/1, או "מה אתם רוצים", כפי שציין בדוח המעצר (ת/28), וכפי שהעידו בבית המשפט. מדובר היה בפעולה פשוטה שיכולה הייתה למנוע את הידרדרות המצב, אולם למרבה הצער היא לא נעשתה.

42. נקודה נוספת הנוגעת לתעודות המינוי - רס"ר סיידה טען בעדותו שאף הוא הציג לנאשם תעודת מינוי, מיד לאחר שהשוטר שמעון הציג לו את התעודה. ואולם, מקריאת דוח הפעולה שערך סיידה, לא עולה שהוא הציג לנאשם תעודה כלשהי (נ/2). כל שנכתב בעניין הזה היה הוא שבשלב מסוים "כשראיתי שהרוחות מתלהטות, שמתי כובע זיהוי על הראש, תוך כדי שאני חוזר ואומר משטרה, זה שוב אני אומר אחרי שהזדהינו ואמרנו שיש כנגדו צו מעצר. היה חשוב לי העניין של הזיהוי ועשיתי מעל ומעבר בעניין זה" (עמ' 58 ש' 15-11). בעדותו אישר השוטר סיידה שחבש את כובע הזיהוי רק לאחר מספר דקות (עמ' 59 ש' 32). נשאלת השאלה, מדוע חיכו השוטרים לשלב בו "התלהטו הרוחות" לצורך חבישת כובע הזיהוי, ומדוע לא ניתן היה לעשות כן מיד עם כניסתם לקיוסק, או בשלב הצגת תעודות המינוי, או בשלב בו שאל אותם הנאשם מספר פעמים "מי אתם".

אציין שתשובתו הלא מדויקת של הבלש סיידה מצטרפת לתשובות בעייתיות נוספות שמסר, למשל בעניין הצגת תעודת המינוי, כאשר במהלך עדותו הציג לא פחות משלוש תשובות שונות בעניין זה (עמ' 59). נוסף על כך, לא עלו תשובותיו בקנה אחד עם תשובותיו של השוטר שמעון שזכר את האירוע (ראו למשל עמ' 60 ש' 17-23). אציין שלא התרשמתי שהבלש ביקש לשקר בבית המשפט, אולם הרושם שנוצר הוא שאין הוא מקפיד לדייק בתשובותיו ולהיצמד לפרטים.

43. בתוך כך מצאתי לדחות את טענת הבלש שמעון, לפיה הנאשם הבין שמדובר בשוטר מן הטעם שהסכים להתלוות אליו אל תוך החנות, זאת משני טעמים עיקריים. האחד, יש הבדל בין להתלוות לאדם זר ולהיכנס עמו אל תוך החנות, בפרט כאשר מדובר באירוע לא צפוי, לבין לאפשר לאדם זר לאזוק את ידיו. השני, הבלש שמעון כתב בדוח שהנאשם שאל אותו מפורשות: "מי אתם", גם לאחר שהועבר אל תוך החנות. משמע, גם בשלב המאוחר לשלב הצגת התעודה, עדיין לא היה ידוע לנאשם מיהם האנשים שבאו לאזוק אותו. בעניין זה ראו גם עדותו של השוטר סיידה שלאחר מספר שאלות בחקירה נגדית, אישר אף הוא שהנאשם שאל מספר פעמים את השאלה "מי אתם".

נוכח האמור, אני מורה על זיכוי של הנאשם גם מביצוע עבירה זו.

החזקת הסכין ביום המעצר

44. הנאשם הודה בביצוע עבירת החזקת הסכין שנתפסה ביום מעצרו (ת/1).

בקצרה אציין שהסברו של הנאשם להחזקת הסכין היה חששו מפני המתלונן שכבר ניסה פעם אחת לתקוף אותו עם סכין. הנאשם הסביר שבאותו יום יצא להסתובב עם משפחתו וחש צורך להגן על עצמו ועליהם במידה ויותקף. הסברו זה

מתיישב, כאמור, גם עם הסבריו להתנהגותו אל מול השוטרים, אותם ראה כעבריינים שפועלים אולי מטעמו של המתלונן (עמ' 70-71).

לפיכך, משהודה הנאשם בהחזקת הסכין שנתפסה בקיוסק, לדבריו - לצורך הגנה עצמית, מטרה שלא הוכרה בפסיקה כ"מטרה כשרה", אני מרשיע אותו בעבירה של החזקת סכין שלא כדין.

בשולי הדברים אציין, שהסכין שבהחזקתה הורשע הנאשם, לא נתפסה על גופו כי אם על הרצפה בקיוסק. למרות האמור, הודה הנאשם מיד כי היא שייכת לו, תוך שמסר הסבר להחזקתה, עובדה שיש בה כדי לחזק את מהימנות גרסתו לגבי האירוע בכללותו, שגם אם אינה מושלמת, הרי שהיא עדיפה עשרות מונים על גרסתו של המתלונן.

סוף דבר

45. במהלך המפגש בין הנאשם והמתלונן נפצע המתלונן בחזהו. הסבירות לכך שהפציעה אירעה במהלך מאבקם של המתלונן והנאשם גבוהה. כפי שצוין בהרחבה לעיל, לא ניתן להוכיח מעבר לספק סביר שהנאשם הוא שדקר את המתלונן. לא ניתן אף להוכיח שהנאשם נשא עמו סכין במהלך האירוע. לצד זאת, הראיות מצביעות על שתי אפשרויות אחרות: האחת, שהמתלונן נפצע מסכין מטבח שהביא עמו, אותה אחז תוך כדי המאבק עם המתלונן. השנייה, שהמתלונן נפצע מהמפתחות אותן אחז הנאשם בידו. גם אם אפשרויות אלו לא הוכחו במהלך המשפט באופן המאפשר קביעת ממצא עובדתי פוזיטיבי לגביהן, הרי שיש לכל אחת מהן תמיכה ראייתית המבססת ספק משמעותי בראיות המפלילות, זאת מעבר לנימוקים הנוספים הרבים שפורטו לעיל. ספק זה חורג במידה ניכרת מגבולותיו של "ספק בעלמא", ודי בו כדי לזכות את הנאשם מהעבירה המרכזית בה הורשע.

46. נוכח כל המקובץ, אני מרשיע את הנאשם בעבירה של החזקת סכין שלא כדין (בקשר לסכין שהחזיק ביום בו נעצר), לפי סעיף 186(א) לחוק, ומורה על זיכוי מיתר העבירות בהן הואשם - פציעה כשהעברין מזוין, איומים ושימוש בכוח או באיומים למנוע מעצר.

ניתנה היום, כ"ו ניסן תשע"ט, 01 מאי 2019, במעמד הצדדים